Tăcerea femeilor

Un studiu la 1 Corinteni 14.34

Andreas Steinmeister

© A. Steinmeister, Online începând de la: 27.09.2018, Actualizat: 27.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 14.34,35 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea. (14:35) Iar dacă doresc să înveţe ceva, să întrebe pe soţii lor acasă; pentru că este ruşine pentru femeie să vorbească în adunare.“

> **1 Corinteni 14.34,35:** Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi Legea. Iar dacă doresc să înveţe ceva, să întrebe pe soţii lor acasă; pentru că este ruşine pentru femeie să vorbească în adunare.

Introducere

Această temă pare în ultimi ani să devină un fel de „arzător cu ardere continuă”. Tot mai mulţi conducători între creştini îşi schimbă gândurile referitoare la acest subiect. Cu câţiva ani în urmă ar fi fost imposibil printre aşa-zişi creştini credincioşi Bibliei să ia în considerare, ca în strângerile laolaltă surorile să ia parte activă de conducere într-un fel oarecare. Astăzi în multe cercuri creştine aproape că nu se mai poate face abstracţie ca femeile să aibă funcţia de păstor şi prezbiter. Între timp şi în adunările care au considerat Biblia ca fiind fundamentul absolut în toate problemele, participarea surorilor în adunări prin propuneri de cântări, rostire de rugăciuni şi prin lucrări de vestire a Cuvântului este privită pozitiv.

Mulţi credincioşi zâmbesc ironic la faptul că se mai gândeşte la o astfel de temă. Se pot auzi tot felul de învinovăţiri cum ar fi „duşman al femeilor”, „probleme cu genul feminin” , „experienţe din trecut cu genul feminin neprelucrate” şi multe altele.

Între timp psihologizarea asistenţei spirituale, reinterpretarea feministă a Bibliei sunt strecurate cu putere în aşa-numitele cercuri evanghelicale. Căci cum s-ar putea altfel înţelege, că între timp în Anglia printre metodişti există posibilitatea să se înalţe rugăciuni atât către Dumnezeu Tatăl cât şi către Dumnezeu mama? Filozofia postmodernă unită cu un sentiment de viaţă postmodern transformă încet dar sigur ordinea dată de Dumnezeu.

Studiul capitolului 14 din 1 Corinteni

Considerăm că este urgent necesar să atenţionăm cu privire la această evoluţie. Studiul care urmează se ocupă în principal cu 1 Corinteni 14.

1. În 1 Corinteni 14 este evident vorba de *strângerea Adunării într-un loc* (1 Corinteni 14.23 „(14:23) Deci, dacă toată adunarea s-ar strânge într-un loc şi toţi ar vorbi în limbi şi ar intra oameni neştiutori sau necredincioşi, nu ar spune ei că sunteţi nebuni?“, compară 1 Corinteni 11.20 „(11:20) Când voi vă adunaţi deci în acelaşi loc, nu este ca să mâncaţi Cina Domnului;“). Scopul acestei strângeri este zidirea acestei Adunări locale (1 Corinteni 14.5,12,26 „(14:5) Iar eu doresc ca toţi să vorbiţi în limbi, dar mai ales să profeţiţi. Dar cine profeţeşte este mai mare decât cine vorbeşte în limbi, afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire.“ „(14:12) Astfel şi voi, deoarece sunteţi doritori de cele spirituale, căutaţi să le aveţi din belşug, pentru zidirea adunării.“ „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.“).

2. Dumnezeu Însuşi vrea să lucreze în mijlocul acestei Adunări prin Duhul Său. El vrea să fie *între ei* (1 Corinteni 14.25 „(14:25) tainele inimii lui sunt arătate; şi astfel, căzând cu faţa la pământ, I

se va închina lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu este cu adevărat între voi.“).

3. Profeţia (vorbirea profetică spre zidire, încurajare şi mângâiere; 1 Corinteni 14.3 „(14:3) Însă cine profeţeşte vorbeşte oamenilor spre zidire şi încurajare şi mângâiere.“), învăţătura, vorbirea în limbi, descoperiri noi, interpretarea celor descoperite, trebuia să le aibă fraţii din Corint, ca să le dea mai departe Adunării spre zidire (1 Corinteni 14.26 „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.“). Dragostea trebuia să fie izvorul a toate (1 Corinteni 14.1 „(14:1) Urmăriţi dragostea şi râvniţi cele spirituale, dar mai ales să profeţiţi.“), totul trebuia să aibă loc «cu ordine» (1 Corinteni 14.40 „(14:40) Dar toate să se facă aşa cum se cuvine şi cu ordine.“). Vorbirea în limbi şi profeţia trebuia să aibă loc «una după alta» (1 Corinteni 14.27,31 „(14:27) Dacă cineva vorbeşte într-o limbă, să fie câte doi sau cel mult trei, şi pe rând: şi unul să interpreteze.“ „(14:31) Pentru că puteţi toţi să profeţiţi, câte unul, pentru ca toţi să înveţe şi toţi să fie încurajaţi.“) cu scopul ca «toţi să înveţe şi toţi să fie încurajaţi (mângâiaţi)». «Învăţarea» şi «a fi mângâiat (încurajat, îndemnat)» este sensul întrunirilor de zidire creştină. *Trebuie să ia naştere procese de învăţare şi schimbare a comportării la cei adunaţi.* Aceasta contrazice concepţia răspândită despre o aşa-numită adunare unde te simţi bine, în care te aşezi comod, asculţi mai mult sau mai puţin, iar apoi continui să mergi în acelaşi pas ca până acum (1 Corinteni 14.19,20 „(14:19) Dar, în adunare, doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăţ şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o limbă. (14:20) Fraţilor, nu fiţi copii la minte: ci fiţi prunci la răutate, iar la minte fiţi maturi.“).

4. *„Profeţii”* care participă la lucrare (bărbaţii, compară cu 1 Corinteni 12.28 „(12:28) Şi Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeţi; al treilea, învăţători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi.“; Efeseni 3.5 „(3:5) care în alte generaţii n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, aşa cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi profeţi prin Duh;“; Apocalipsa 22.9 „(22:9) Şi ·mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta!“, eu sunt împreună-rob cu tine şi cu fraţii tăi, profeţii, şi cu cei care păzesc cuvintele cărţii acesteia. Lui Dumnezeu închină-te“.“) trebuie să poată să se stăpânească pe ei înşişi. Ei nu sunt obligaţi să dea mesaje, ci pot aştepta pe alţii, ei pot tăcea, se lasă călăuziţi de Duhul Sfânt şi nu de eul lor şi de dorinţele lor (1 Corinteni 14.30,32 „(14:30) Iar dacă i se va face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă.“ „(14:32) Şi duhurile profeţilor sunt supuse profeţilor;“).

5. Capitolul se adresează «fraţilor» (1 Corinteni 14.6,20,26 „(14:6) Şi acum, fraţilor, dacă vin la voi vorbind în limbi, cu ce v-aş fi de folos, dacă nu v-aş vorbi fie în descoperire, fie în cunoştinţă, fie în profeţie, fie în învăţătură?“ „(14:20) Fraţilor, nu fiţi copii la minte: ci fiţi prunci la răutate, iar la minte fiţi maturi.“ „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.“). A se citi şi textele următoare: 1 Corinteni 1.10,11,26; 2.1; 3.1; 4.6; 6.8; 7.24,29; 8.12; 9.6; 10.1; 11.33; 12.1; 15.6,50,58; 16.12,15,20 „(1:10) Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi desăvârşit uniţi în acelaşi gând şi în aceeaşi părere. (1:11) Pentru că mi s-a arătat despre voi, fraţii mei, prin ai Cloei, că între voi sunt certuri.“ „(1:26) Pentru că, uitaţi-vă la chemarea voastră, fraţilor: că nu sunt mulţi înţelepţi potrivit cărnii, nu mulţi puternici, nu mulţi de neam ales.“ „(2:1) Şi eu, când am venit la voi, fraţilor, n-am venit cu superioritatea cuvântului sau a înţelepciunii, vestindu-vă mărturia lui Dumnezeu.“ „(3:1) Şi eu, fraţilor, n-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos.“ „(4:6) Iar acestea, fraţilor, le-am spus despre mine şi Apolo, pentru voi, ca să învăţaţi în noi să nu treceţi peste ceea ce este scris, ca să nu vă lăudaţi unul cu altul împotriva celuilalt.“ „(6:8) Ci voi înşivă nedreptăţiţi şi păgubiţi, şi aceasta pe fraţi!“ „(7:24) Fiecare, fraţilor, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu.“ „(7:29) Dar spun aceasta, fraţilor: timpul s a scurtat. De acum, şi cei care au soţii să fie ca şi cum n-ar avea;“ „(8:12) Şi astfel, păcătuind împotriva fraţilor şi rănind conştiinţa lor slabă,

păcătuiţi împotriva lui Hristos.“ „(9:6) Ori numai eu şi Barnaba nu avem dreptul să nu lucrăm?“ „(10:1) Pentru că nu vreau, fraţilor, să fiţi neştiutori că părinţii noştri toţi erau sub nor şi toţi au trecut prin mare;“ „(11:33) Astfel, fraţii mei, când vă adunaţi ca să mâncaţi, aşteptaţi vă unii pe alţii.“ „(12:1) Dar despre cele spirituale, fraţilor, nu doresc să fiţi neştiutori.“ „(15:6) Apoi S-a arătat la peste cinci sute de fraţi deodată, dintre care cei mai mulţi trăiesc până acum, iar unii au şi adormit.“ „(15:50) Dar aceasta spun, fraţilor, că nu pot carnea şi sângele să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moşteneşte neputrezirea.“ „(15:58) De aceea, fraţii mei preaiubiţi, fiţi tari, neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.“ „(16:12) Cât despre fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu fraţii; însă nu a voit deloc să vină acum, dar va veni când va avea o ocazie potrivită.“ „(16:15) Vă rog dar, fraţilor (ştiţi casa lui Ştefana, că este cel dintâi rod al Ahaiei şi că s-au dedicat ei înşişi sfinţilor spre slujire),“ „(16:20) Toţi fraţii vă salută. Salutaţi-vă unii pe alţii cu o sărutare sfântă.“ .) De altfel cuvântul «fraţi» nu trebuie pretutindeni tradus prin „fraţi şi surori” – aşa cum cred unii şi traduc astfel. Această falsificare răstoarnă evident ordinea lui Dumnezeu.

În Noul Testament se diferenţiază foarte clar între „frate” (*adelphos*) şi „soră” (*adelphae*) la singular (compară de exemplu cu 1 Corinteni 7.15 „(7:15) Dar, dacă cel necredincios se desparte, să se despartă; în astfel de cazuri, fratele sau sora nu sunt legaţi, ci Dumnezeu ne-a chemat la pace.“, vezi şi Marcu 3.35 „(3:35) pentru că oricine va face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate sau soră sau mamă“.“, şi alte locuri). În Matei 19.29 „(19:29) Şi oricine a lăsat case, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soţie, sau copii, sau ogoare, pentru Numele Meu, va primi însutit şi va moşteni viaţa eternă.“ se face diferenţă şi între fraţi şi surori, la plural. Acolo se spune: «Şi oricine a lăsat … fraţi sau surori» (*adelphous ae adelphas*). Fraţii şi surorile sunt amintite şi în Luca 14.26 „(14:26) „Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl, şi mama, şi soţia, şi copiii, şi fraţii, şi surorile, şi chiar propria sa viaţă, nu poate fi ucenic al Meu;“ . Prin aceasta este clar, că „fraţii” nu înseamnă totdeauna „surori”.

Dar – aşa s-ar putea pe drept obiecta – dacă se adresează credincioşilor în sine (nu rudelor propriu-zise), atunci în această adresare trebuie să fie incluse şi surorile, deci li se adresează şi lor? Aceasta este cu siguranţă aşa în multe cazuri, unde contextul lasă să se recunoască clar aceasta (de exemplu Romani 1.13 „(1:13) Dar nu doresc să fiţi în necunoştinţă, fraţilor, că deseori mi-am propus să vin la voi (şi am fost împiedicat până acum), ca să am vreun rod şi printre voi, ca şi printre celelalte naţiuni.“; 1 Tesaloniceni 1.4 „(1:4) ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră.“ şi multe alte locuri). Dar în Faptele apostolilor 15.7 „(15:7) Şi, făcându-se multă discuţie, Petru, ridicându-se, le-a zis: „Fraţilor, voi ştiţi că, din zilele de la început, Dumnezeu a ales între voi ca, prin gura mea, naţiunile să audă cuvântul Evangheliei şi să creadă.“ se vorbeşte de „fraţi”, şi este vorba de bărbaţi (Fap.15.6,13 „(15:6) Şi apostolii şi bătrânii s-au strâns împreună, ca să vadă ce este de făcut.“ „(15:13) Şi, după ce au tăcut ei, Iacov a răspuns, zicând: „Fraţilor, ascultaţi-mă!“). În 1 Corinteni 7.29 „(7:29) Dar spun aceasta, fraţilor: timpul s a scurtat. De acum, şi cei care au soţii să fie ca şi cum n-ar avea;“ textul ar fi de neînţeles, căci din context rezultă clar că se adresează „fraţilor” (bărbaţilor) (1 Corinteni 7.1,2,24,27,29 „(7:1) Dar referitor la cele despre care aţi scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. (7:2) Dar, din cauza curviilor, fiecare să-şi aibă soţia lui şi fiecare să-şi aibă soţul ei.“ „(7:24) Fiecare, fraţilor, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu.“ „(7:27) Eşti legat de soţie? Nu căuta dezlegare. Eşti dezlegat de soţie? Nu căuta soţie.“ „(7:29) Dar spun aceasta, fraţilor: timpul s a scurtat. De acum, şi cei care au soţii să fie ca şi cum n-ar avea;“). În 1 Timotei 5.1 „(5:1) Nu mustra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe fraţi;“ sunt amintiţi fraţii „mai tineri” (bărbaţii) în opoziţie cu surorile mai tinere. În 1 Timotei 6.2 „(6:2) Şi cei care au stăpâni credincioşi să nu-i dispreţuiască pentru că sunt fraţi; ci mai mult să le slujească, pentru că cei care au parte de buna lor lucrare sunt credincioşi şi preaiubiţi. Învaţă-i şi îndeamnă-i acestea.“ „fraţii” pot fi numai „fraţi bărbaţi”, căci mai înainte se scrie despre „stăpâni”. Cititorul să aprofundeze mai departe acest studiu.

Este însă adevărat că după Benseler şi alte dicţionare *hoi adelphoi* („*fraţii*") în greaca veche *poate însemna* şi „*fraţi şi surori*", chiar „*rudă*". Dar se poate deduce din aceasta că în Noul Testament *se poate traduce* şi cu „fraţi şi surori"? Nu, aceasta este incorect – nici măcar acolo unde se adresează evident şi surorilor. Fără îndoială în texte ca cel din Romani 8.29 „(8:29) Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a şi rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulţi fraţi."; Evrei 2.11 „(2:11) Pentru că şi Cel care sfinţeşte şi cei sfinţiţi, toţi sunt dintr Unul; pentru aceasta, Lui nu I este ruşine să-i numească fraţi,"; 1 Ioan 3.14 „(3:14) Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că îi iubim pe fraţi. Cine nu îl iubeşte pe fratele rămâne în moarte." şi multe altele sunt incluse şi surorile. Chiar dacă în textele Scripturii credincioşii sunt *apelaţi* cu „fraţi", poate fi vorba de „bărbaţi şi femei" (Romani 12.1; 1 Corinteni 1.10 „(1:10) Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi desăvârşit uniţi în acelaşi gând şi în aceeaşi părere."; 1 Tesaloniceni 1.4 „(1:4) ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră."; Evrei 3.1 „(3:1) De aceea, fraţi sfinţi, care aveţi parte de chemarea cerească, luaţi aminte la Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus,"), dar şi numai de bărbaţi (1 Corinteni 7.29 „(7:29) Dar spun aceasta, fraţilor: timpul s a scurtat. De acum, şi cei care au soţii să fie ca şi cum n-ar avea;").

În afară de aceasta trebuie să recunoaştem că într-un timp de uriaşe schimbări antropologice (învăţătura despre om) şi teologice (învăţătura despre Dumnezeu), că astfel de feluri de gândire sunt caracteristicile tipice ale timpului nostru, când se vorbeşte despre omul androgen (un om bărbat-femeie) sau „partea femeiască în Dumnezeu).

În formulele de adresare din Noul Testament se foloseşte exclusiv noţiunea de «fraţi» (şi prin aceasta elementul bărbătesc este scos în relief, chiar dacă el a eşuat aşa de des) şi nu de „surori". Când se fac adresări surorilor, în astfel de formule de adresare stă totdeauna cuvântul „femeie" (Efeseni 5.22; Coloseni 3.18 „(3:18) Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul."; 1 Petru 3.1 „(3:1) Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, încât, chiar dacă unii sunt neascultători de Cuvânt, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor,").

Dacă cineva gândeşte că aceste afirmaţii sunt tipic patriarhal şi sunt o dovadă a ochelarilor masculini, acela trebuie să permită să i se reproşeze, că el a fost deja cuprins de duhul timpului – probabil fără să observe.

Încă o dată: fără discuţie, foarte frecvent în expresia „fraţi" sunt incluse clar şi surorile, dar din cauza aceasta nu se poate traduce pretutindeni prin „fraţi şi surori". De altfel: să se fi înşelat toţi traducătorii pe parcursul ultimelor 19 secole şi numai în timpul nostru de decădere crescândă de la credinţa creştină unii „conducători" văd corect?

6. În 1 Corinteni 14.26 „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire." sunt adresaţi „fraţii", şi în 1 Corinteni 14.34 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea." se spune: «Femeile să tacă …». Dacă aici „fraţii" ar însemna „fraţi şi surori", atunci ar fi o contradicţie cu versetul 34. Cum ar putea Pavel să încurajeze „fraţii" şi „surorile" la lucrurile din versetul 26 şi în acelaşi timp să spună în versetul 34, că femeile trebuie să tacă în adunări, şi în 1 Timotei 2.11 „(2:11) Femeia să înveţe în linişte, în toată supunerea;" să prescrie, ca femeile să nu dea

învăţătură?

7. Dar nu se repetă mereu cuvântul „toţi” în 1 Corinteni 14, ca să arate clar, că *toţi* trebuie să profeţească şi *toţi* să vorbească în limbi (1 Corinteni 14.23,24,31 „(14:23) Deci, dacă toată adunarea s-ar strânge într-un loc şi toţi ar vorbi în limbi şi ar intra oameni neştiutori sau necredincioşi, nu ar spune ei că sunteţi nebuni? (14:24) Dar dacă toţi profeţesc şi ar intra vreun necredincios sau unul neştiutor, el este convins de toţi, este judecat de toţi,“ „(14:31) Pentru că puteţi toţi să profeţiţi, câte unul, pentru ca toţi să înveţe şi toţi să fie încurajaţi.“)? Dar că „toţi” nu poate însemna „toţi cei prezenţi”, arată versetul 31, căci aici de exemplu cei care profeţesc nu aparţin celor care au fost adresaţi, însă cei adresaţi pot fi identificaţi cu cuvântul „toţi”. În afară de aceasta versetul 29 (1 Corinteni 14.29 „(14:29) Şi doi sau trei profeţi să vorbească, iar ceilalţi să judece.“) vorbeşte de doi sau trei profeţi, care profeţesc. Şi aceasta îngrădeşte versetul 31 într-o oarecare privinţă. Este foarte clar, că prin argumentul că «toţi prorocesc» nu se poate anula versetul 34, deoarece pe de o parte sunt adresaţi „fraţii” şi pe de altă parte versetul 34 este evident o restricţie.

8. Unii vor să ne explice, că în aceste versete sunt multe cuvine la genul neutru. Însă următoarele noţiuni sunt de genul masculin:

- „fiecare” (*hekastos*)
- „unul să interpreteze» (*kai eis diermaeneueto*)
- „cineva care să interpreteze” (interpretatorul, *ho diermeneutaes*)
- „să tacă” (*sigato*, persoana a treia singular prezent imperativ – „interpretatorul”, în mod clar de genul masculin)
- „altuia” (*allo*, dativ singular)
- „cel dintâi să tacă” (*ho protos sigato*)
- „câte unul” – sau unul după altul (*kat'hena*)

Şi aceste texte dovedesc că apostolul nu a avut nicidecum de gând să se gândească la contribuţia publică a surorilor.

9. Cuvântul „a vorbi” însemnă, după Benseler, în Noul Testament, „să vorbeşti cu voce tare, să înveţi cu voce tare, să dai indicaţii cu voce tare” şi după Bauer înseamnă „să scoţi sunete tari, să vorbeşti cu voce tare, să te exprimi cu voce tare, să expui cu voce tare, să vesteşti cu voce tare”. În contextul din 1 Corinteni 14 se referă la vorbirea în limbi (1 Corinteni 2.5,6,18,23,27 şi altele), la profeţire (1 Corinteni 14.3,29 „(14:3) Însă cine profeţeşte vorbeşte oamenilor spre zidire şi încurajare şi mângâiere.“ „(14:29) Şi doi sau trei profeţi să vorbească, iar ceilalţi să judece.“), în general la vorbirea cu mintea (1 Corinteni 14.19 „(14:19) Dar, în adunare, doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăţ şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o limbă.“), la rugăciunea şi lauda aduse cu mintea (1 Corinteni 14.15,16 „(14:15) Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea. (14:16) Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neştiutor cum va spune „amin“ la mulţumirile tale, dacă nu ştie ce spui?“). În privinţa aceasta este important, că totdeauna este vorba, că unul singur, fie că vorbeşte Adunării la comanda lui Dumnezeu sau unul singur ca „gură” a Adunării vorbeşte lui Dumnezeu (compară cuvântul „Amin” din versetul 16), *conduce* deci pe cei prezenţi.

Deci în tot capitolul nu este nicidecum vorba de cântarea în comun, numai dacă – aşa

cum gândesc unii – expresia „toţi profeţesc” sau „toţi vorbesc în limbi” din versetele 23-24 ar însemna cântare în comun; ceea ce este greu de dovedit.

Şi 1 Corinteni 14.26 „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.“ arată clar, că secţiunea cuprinsă în versetele 26-40 nu accentuează cântarea comună, ci zidirea celor adunaţi (1 Corinteni 14.26-40).

10. Se spune: «Femeile să *tacă* în adunări …». Cuvântul „tacă” înseamnă „să fi tăcut, să fi liniştit, să fi mut, să te comporţi tăcut, să nu spui nimic” (Bauer pag. 1486). În Luca 9.36 „(9:36) Şi, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Şi ei au tăcut şi n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră.“ ucenicii au tăcut, după ce au auzit glasul lui Dumnezeu; în Luca 20.26 „(20:26) Şi nu L-au putut prinde cu vorba înaintea poporului şi, minunându-se de răspunsul Lui, au tăcut.“ au tăcut cei care stăteau la pândă, după ce au auzit înţelepciunea lui Isus; în Faptele apostolilor 12.17 „(12:17) Şi, făcându-le semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum Domnul l-a scos din închisoare; şi a zis: „Spuneţi acestea lui Iacov şi fraţilor“. Şi a ieşit şi a plecat într-alt loc.“ au tăcut cei adunaţi, ca să asculte pe Petru; în Faptele apostolilor 15.12,13 „(15:12) Şi toată mulţimea a tăcut; şi-i ascultau pe Barnaba şi pe Pavel istorisind toate semnele şi minunile pe care le făcuse Dumnezeu printre naţiuni prin ei. (15:13) Şi, după ce au tăcut ei, Iacov a răspuns, zicând: „Fraţilor, ascultaţi-mă!“ mulţimea *a tăcut* şi a ascultat relatarea lui Barnaba şi Pavel. Romani 16.25 „(16:25) Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea şi predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ţinute ascunsă timp de veacuri,“ vorbeşte despre taina care a fost ascunsă timp de veacuri şi acum a fost revelată. A tăcea înseamnă a nu vorbi.

Acelaşi cuvânt îl găsim în 1 Corinteni 14.28: «Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare», şi în 1 Corinteni 14.30: «Iar dacă i se face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă.»

Deci *tăcerea* este opusul *vorbirii* şi înseamnă „să fi liniştit, să nu faci comunicări”. Femeilor li se spune clar, că în adunări ele nu trebuie să facă comunicări ca persoane singulare, ele trebuie să tacă.

În continuare se spune: «pentru că *nu le este permis* să vorbească; ci să fie supuse (textual: subordonate), aşa cum spune şi Legea.» Cuvântul „a permite” îl foloseşte Pavel şi în 1 Timotei 2.12 „(2:12) dar nu-i permit unei femei să înveţe pe alţii, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în linişte.“, când spune: «dar nu-i permit unei femei să înveţe pe alţii, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în linişte. Nu Pavel este cel care spune: „nu permit …”, ci: „… nu le este permis …”. El se referă şi la Lege, ca să sublinieze ideea. Probabil că apostolul se gândeşte la Geneza 3.16 „(3:16) Femeii i-a zis: „Îţi voi mări foarte mult durerile naşterii şi sarcina ta; cu durere vei naşte copii; şi dorinţa ta va fi spre soţul tău şi el va stăpâni peste tine“.“ sau la un alt loc, unde femeii îi este prescris un loc de subordonare.

«Petru că este *ruşine* pentru femeie să vorbească în adunare.» Aici este acelaşi cuvânt ca şi în 1 Corinteni 11.6 „(11:6) Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă, să se şi tundă; iar dacă este ruşinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere.“, unde se spune, că este ruşinos pentru o femeie dacă are părul tuns de tot sau tăiat. Pentru multe femei de zeci de ani nu mai este o ruşine să aibă părăul tăiat, deoarece ele au fost învăţate că aici este vorba de

un obicei cultural din timpul acela. Pe cine mai miră atunci, că între timp nu mai este nici o ruşine când femeile vorbesc în adunări? Pentru unele femei nu mai este nici o problemă, ca la rugăciune sau la profeţie, *în particular sau în strângerile laolaltă* «din pricina îngerilor» (nu din pricina unei oarecare culturi sau a unui frate sau soră oarecare) să nu-şi acopere capul. Dacă cu aceasta de mult s-a terminat, desigur nu ne mirăm, dacă în 1 Corinteni 14.34 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea.“ cuvântul „a tăcea” nu are nici un fel de importanţă şi prin aceasta nici o putere spirituală.

De fapt se foloseşte cuvântul „a vorbi” (*lalein*): «Pentru că nu le este permis *să vorbească*.» Unii comentatori vor să pună aici cuvântul „*didaskei*” (a învăţa), deoarece imediat după acest verset se vorbeşte de unele posibile întrebări ale femeilor. Însă „a vorbi” se foloseşte în 1 Corinteni 14 pentru toate exprimările într-o strângere laolaltă locală ca Adunare (compară 1 Corinteni14.2,3,6,9,11,19,28,29 „(14:2) Pentru că cine vorbeşte într-o limbă nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; pentru că nimeni nu înţelege; dar, în duh, el vorbeşte taine. (14:3) Însă cine profeţeşte vorbeşte oamenilor spre zidire şi încurajare şi mângâiere.“ „(14:6) Şi acum, fraţilor, dacă vin la voi vorbind în limbi, cu ce v-aş fi de folos, dacă nu v-aş vorbi fie în descoperire, fie în cunoştinţă, fie în profeţie, fie în învăţătură?“ „(14:9) Aşa şi voi, prin vorbire, dacă nu rostiţi un cuvânt clar, cum se va şti ce se vorbeşte? Pentru că veţi vorbi în vânt.“ „(14:11) Deci, dacă nu cunosc înţelesul sunetului, voi fi un barbar pentru cel care vorbeşte, iar cel care vorbeşte va fi un barbar pentru mine.“ „(14:19) Dar, în adunare, doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăţ şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o limbă.“ „(14:28) Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare şi să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu. (14:29) Şi doi sau trei profeţi să vorbească, iar ceilalţi să judece.“). Este deci vorba de o interdicţie categorică de a vorbi în strângerile laolaltă ale Adunării.

11. S-ar putea pune întrebarea, dacă femeile au voie să pună întrebări în Adunare, ca în felul acesta să înveţe. Nici aceasta nu au voie să facă, ci să întrebe acasă pe soţii lor (sau pe părinţi sau fraţi). Prin aceasta se face deosebire clară între strângerile laolaltă ca adunare de strângerile laolaltă „acasă”. Dar dacă ele nici măcar nu au voie să întrebe, cum este atunci posibil că unii gândesc, că ele ar putea totuşi să profeţească, să se roage cu voce tare, ca „gură” a adunării, şi astfel să conducă adunarea în rugăciune? Apostolul devine tot mai clar.

12. După ce au fost spuse unele cuvinte clare, cum ar fi «nu este permis», «să fi subordonat», «ruşinos», Pavel întreabă: «De la voi a ieşit Cuvântul lui Dumnezeu?» Mesajul lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu corintenii aveau această tradiţie, această obişnuinţă greacă sau iudaică. Nici Pavel nu a fost unul care ura femeile, aşa cum afirmă unii, ori din neştiinţă ori din răutate, nu, el învăţa Cuvântul lui Dumnezeu. El continuă apoi: «Sau numai până la voi a ajuns?» Orice corintean spiritual va răspunde imediat: Nu, este valabil pentru toate adunările (compară de altfel cu 1 Corinteni 1.2 „(1:2) către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfinţiţi în Hristos Isus, sfinţi chemaţi, împreună cu toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn şi al lor şi al nostru:“). La această întrebare nu poţi avea gânduri proprii, să vorbeşti după plac Cuvântul, fără să fi neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu şi prin aceasta infidel. Dacă adunările (bisericile) sunt neascultătoare de această poruncă categorică, după ce ele zeci de ani au practicat-o biblic, atunci poţi întreba, dacă Duhul Sfânt ori carnea marcată de duhul timpului stă înapoia unei astfel de ordini noi. Dacă credincioşi o practică, pentru că până acum nu au

putut să vadă altfel, să nu se grăbească în a rosti sentinţa, ci să se explice cu toată dragostea.

13. În continuare se spune: «Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului.» Orice credincios care gândeşte spiritual (care trăieşte prin Duhul), orice frate cu adevărat credincios Bibliei şi orice soră cu adevărat credincioasă Bibliei cunoaşte şi recunoaşte fără probleme, că trebuie să fi ascultător de această poruncă categorică a Domnului – chiar dacă tot mai mulţi „profeţi" şi fraţi iubiţi şi surori iubite încearcă în timpul nostru să reinterpreteze acest text, pentru ca el să corespundă duhului timpului.

    De altfel: dacă cineva afirmă, că 1 Corinteni 14.34 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea." înseamnă că surorile au voie să se roage cu glas tare, să propună cântări sau să profeţească, atunci aceştia trebuie să explice la ce se referă de fapt „tăcerea"? Nu înseamnă „să nu vorbească" în legătură cu „a învăţa şi a întreba" „să nu înveţe pe alţii"? De ce nu stă aceasta prezentat foarte clar aici, unde cuvântul „a învăţa pe alţii" se foloseşte aşa de des? În afară de aceasta în capitol este vorba în primul rând de vorbirea în limbi şi profeţie. De ce se accentuează aşa de mult a învăţa pe alţii?

    Dacă se afirmă, că în acest capitol nu este vorba în primul rând de rugăciune, de aceea femeia are pe deplin voie să se roage în strângerile laolaltă, atunci trebuie în primul rând să accept că se referă la versetul 16 şi în afară de aceasta se citează 1 Timotei 2.8 „(2:8) Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie şi fără îndoială." , unde se spune categoric: «Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc …». Epistolele de învăţătură nu încurajează în nici un loc ca surorile să se roage cu glas tare în întrunirile ca adunare locală, dar ele vorbesc principial de subordonarea femeii (1 Timotei 2.11-14 „(2:11) Femeia să înveţe în linişte, în toată supunerea; (2:12) dar nu-i permit unei femei să înveţe pe alţii, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în linişte. (2:13) Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. (2:14) Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcare de poruncă." şi altele).

14. Unii consideră că 1 Corinteni 11.5 „(11:5) Iar orice femeie care se roagă sau profeţeşte cu capul neacoperit îşi dezonorează capul, pentru că este ca şi cum ar fi rasă." spune totuşi clar, că femeile pot să se roage şi să profeţească în Adunare. Dar cum ajung aceştia la ideea că aici este vorba de strângerea laolaltă ca adunare? Cauza acestei păreri greşite poate fi presupunerea, că titlurile paragrafelor sunt inspirate, ceea ce nu este adevărat! În primul rând din 1 Corinteni 11.1-6 nu se poate deduce, că este vorba de întruniri în adunările locale, căci 1 Corinteni 11.1 „(11:1) Fiţi imitatorii mei, cum şi eu sunt al lui Hristos." se anexează la secţiunea anterioară (1 Corinteni 10.23-33), şi aceasta de asemenea nu tratează întrunirile ca adunare; în al doilea rând, sunt date indicaţii generale, care nu se pot referi numai la strângerile laolaltă (1 Corinteni 11.7,14,15 „(11:7) Pentru că un bărbat, în adevăr, nu trebuie să-şi acopere capul, fiind chipul şi gloria lui Dumnezeu; dar femeia este gloria bărbatului." „(11:14) Nu vă învaţă chiar firea că este o dezonoare pentru bărbat dacă are părul lung? (11:15) Dar dacă o femeie are părul lung, este glorie pentru ea; pentru că părul lung îi este dat drept voal."); în al treilea rând abia 1 Corinteni 11.18 „(11:18) Pentru că, întâi, când voi veniţi împreună în adunare, aud că sunt dezbinări între voi; şi în parte cred." pare să accentueze strângerea laolaltă («când voi veniţi împreună în –

sau, ca – Adunare …»), şi în al patrulea rând, expresia «adunările lui Dumnezeu» din 1 Corinteni 11.16 „(11:16) Dar dacă cineva gândeşte să fie certăreţ, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.“ nu înseamnă „strângerea laolaltă locală”, ci «adunările lui Dumnezeu» locale, cărora le aparţineau şi le aparţin toţi copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate – chiar dacă ei se strâng în diferite locuri (1 Corinteni 4.17; 7.1; 16.1 „(4:17) Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit şi credincios în Domnul, care vă va aminti căile mele care sunt în Hristos, după cum dau învăţătură pretutindeni, în fiecare adunare.“ „(7:1) Dar referitor la cele despre care aţi scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie.“ „(16:1) Iar despre colecta pentru sfinţi, cum am rânduit adunărilor Galatiei, aşa faceţi şi voi.“). În 1 Corinteni 11.1-16 avem un principiu general, care are îngrădiri în 1 Corinteni 14.34 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea.“.

15. 1 Corinteni 14.34 „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea.“ este Cuvântul lui Dumnezeu, porunca Domnului şi este spre binecuvântarea Adunării lui Dumnezeu pe pământul acesta. Cine nesocoteşte aceasta, va trebui să recolteze urmările amare. Nu trebuie să ne mirăm, dacă Satan poate să distrugă tot mai multe căsnicii şi familii, dacă noi credem că putem pune la o parte rânduielile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii. Dacă dorim dezordine în această chestiune, vom experimenta că Dumnezeul păcii va reacţiona în felul Său divin.

Gânduri de încheiere

Dar probabil unii cititori vor întreba, de ce permite Dumnezeu această evoluţie, de ce nu-i opreşte pe aceia care se deschid tot mai mult pentru această evoluţie? Dar de ce să ordone Dumnezeu încetarea, când copiii Săi vor să meargă pe un drum greşit? Nu a spus El clar şi precis, mai dinainte, profetic, decăderea creştinătăţii? El este un Tată iubitor, dar şi ameninţător. Dacă 1 Corinteni 11.1-6 nu se mai ia în serios, deoarece se vrea alinierea cu anumite tendinţe, de ce să ordone Dumnezeu încetarea, dacă se vrea mersul în continuare pe drumul asemănării cu lumea şi al neascultării? Nu şi încă o dată nu, noi nu vrem să criticăm felul de procedare al lui Dumnezeu, ci pe noi înşine. Noi bărbaţii am eşuat, probabil suntem obsedaţi de a face carieră, am devenit iubitori de bani şi încrezuţi, am neglijat viaţa şi studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ca să savurăm lumea cu frumuseţea ei aparentă. Noi bărbaţii am eşuat, deoarece probabil nu am fost şi nu suntem pentru soţiile noastre cap în sens biblic, ci am arătat prea puţin dragostea lui Hristos în căsnicia noastră. Noi bărbaţii au eşuat, deoarece aproape că nu mai suntem bărbaţi (1 Timotei 2.8 „(2:8) Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie şi fără îndoială.“), ci ne adaptăm aşa de repede la orice vânt de învăţătură şi stăm prea puţin statornici în blândeţea lui Hristos (2 Corinteni 10.1 „(10:1) Vă îndemn dar, prin blândeţea şi bunătatea lui Hristos, eu, Pavel, care, prezent, sunt smerit între voi, însă, absent, îndrăznesc faţă de voi;“) şi ca robi ai lui Dumnezeu faţă de Cuvântul Său. Noi bărbaţii am eşuat, deoarece în multe cazuri am făcut pe soţiile noastre să se asemene cu lumea, deoarece în fond noi înşine am hrănit în noi înşine simţul lumii.

Nu, nu, noi nu dăm vina principală pe surorile noastre dragi, că ele nu îşi trăiesc viaţa zilnică în părtăşie cu Domnul, ci pe noi, bărbaţi aşa de des lumeşti, care deseori în orele de rugăciune deseori nu ne putem deschide gura. Dacă noi vrem să redevenim cu adevărat

bărbaţi, care nu poartă «haina unei femei» (Deuteronomul 22.5 „(22:5) Femeia să nu se îmbrace cu haină bărbătească, nici bărbatul să nu se îmbrace cu haină femeiască; pentru că oricine face acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.“), aceasta înseamnă de exemplu să tacă în orele de adunare, atunci surorile vor ocupa cu plăcere poziţia dată lor de Dumnezeu şi vor primi aşa de multe lucrări pentru Domnul Isus, că vor fi mulţumitoare, că au voie să tacă în orele de adunare. Ce bucurie ar fi aceasta pentru Domnul şi ce înviorare ar produce în poporul lui Dumnezeu!

Domnul să ne conducă înapoi la Cuvântul Său, care încă mai stă «întărit în ceruri pentru totdeauna».

Titlul original: „Un studiu scurt la tema «Contribuţia femeii în adunări»”

din *Folge mir nach,* 1999/6, pag. 26-33.

Traducere: Ion Simionescu